

Самотни.

1.

Нѣма ли да хлопне мойта кѣща
и да седне вечерь на трапеза,
моя кротъкъ, едъръ синъ—донесълъ
черния ни хлѣбъ насѣщенъ?

На кемера въ жгѣла прикѣтахъ
две нѣлтици—огнени, голѣми;
да се върне здравъ и да ги вземе,
да запѣй пиянъ изъ пѣтя.

Ето ги на трема наредени
цѣли десеть чемерни вързопи;—
никой мойта кѣща не похлопа
десеть върли, зли години.

Съ никого за нищо ми не писа
и не случи пѣть къмъ Узунджово,
да запита—колко скръбъ ме трови,
съ колко скѣдни старини съмъ.

Тамъ забрави нѣлтитѣ лалета,
мене и светицата въ олтаря,
предъ която всѣки день повтарямъ
да ми пази Богъ момчето.